SAMLAREN

TIDSKRIFT

FÖR

SVENSK LITTERATURHISTORISK FORSKNING

NY FÖLJD. ÅRGÅNG 14

1933

UPPSALA 1933

SVENSKA LITTERATURSÄLLSKAPET

Detta verk har digitaliserats. Bilderna av den tryckta texten har tolkats maskinellt (OCR-tolkats) för att skapa en sökbar text som ligger osynlig bakom bilden. Den maskinellt tolkade texten kan innehålla fel.

UPPSALA 1933
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
3337

Them skall tu off quista i mÿkilz messo nÿnom
Sammalu*n*da i mars månat med godom sidom
Ten äple och fruct i nÿno till vext aff hentte
At the eÿ snart förråttna och bliffua förskemdt.
Skal man affhugga slätt intet förgäta/
Ty the stå bärande Träen til meen.
Quista the*m* af rätt om Michelsmeß tijd/
Fruckte*n* när Månan han wäxer vphempta/
Waara skal hon tå rätt Winteren wijd/
Tagh thet i ackt/ ty iagh icke må skämpta.

*

Det är intressant att också hos Arvidi stöta på den gamle biskopen i Linköping Henricus Tidemanni. Till för kort tid sedan kände man hans Bohagx handell blott från ett enda manuskript. Dikten måste emellertid ha varit mera bekant och spridd än man kunnat vänta. Den är, som jag förut haft tillfälle att påpeka[1], använd av östgöten I. Erici i hans bearbetning av Colerus' Oeconomia (c. 1640). Nu visar den sig också ha varit känd i Södermanland, av strängnäsbon Andreas Arvidi.

John Tuneld.

Anna Lisa Geijer om Stagnelius.

I enskild ägo finnes ett brev från Geijers maka, Anna Lisa Geijer, till Malla Silfverstolpe, där hon meddelar sitt intryck av Stagnelius efter ett sammanträffande med denne. I brevet, överskrivet »Tomteboda Thorsdagsefterm.», berättar Anna Lisa Geijer följande: »Sen du reste har jag ej sett Hartmansdorf men han sade sig snart komma hit för att få läsa något ur *Liljor i Saron* med oss, som han ej läst förr — Nu har jag sett dess författare — han såg högst svår ut och jag önskade nästan att jag ej sett honom emedan han gaf mig en outplånlig bekräftelse på den ledsamma opin[i]on man har att han är liderlig — du kan ej tro huru vidrig och drucken hela hans gestalt annoncerade sig — hvar bor geniet i en så förfallen otreflig hydda?»

Som man ser blott en knapphändig notis. Först nu några ord om brevets tidsförhållanden. Den 21 juli 1822 hade Malla Silfverstolpe i sällskap med Erik Gustaf och Anna Lisa Geijer anlänt till Tomteboda utanför Stockholm, varest Geijer gästade sin bror, kamrer C. F. Geijer; den 30 juli avreste Malla till Södermanland, åtföljd för några dagar av Geijer. Anna Lisa Geijers brev måste då vara

[1] *Samlaren* 1930, s. 117 f.

skrivet någon av de närmast följande torsdagarna, den 1 eller den 8 augusti 1822. Nu veta vi genom Henry Olssons uppsats *Stagnelius och enslingskapet* (Samlaren 1925), att A. v. Hartmansdorff den 29 juli besökt Geijer på Tomteboda samt i sin almanacka för denna dag antecknat, att dit kommo »Fru Silfverstolpe, Frök. Wrangel, Stagnelius m. fl.» (a. a., s. 126). Det förvånande är då, något som Anna Lisa Geijer genom sina ord tydligt ger vid handen, att varken hon själv eller Malla Silfverstolpe denna gång råkat Stagnelius. När och hur hon sammanträffat med eller kanske blott iakttagit honom torde knappast finnas någon möjlighet att utreda; det har likväl uppenbarligen skett under Geijers frånvaro. Då hon skriver till Malla, är maken nämligen ännu icke återkommen från sin utflykt.

Det intryck Geijer mottog av Stagnelius är oss bekant genom hans brev till Atterbom den 13 september 1822 och har i Böös biografi över skalden fått sin fulla belysning (*Erik Johan Stagnelius*, s. 505—507). Anna Lisa Geijers rader komplettera bilden på den ofördelaktiga sidan. Hon uttalar oförbehållsamt vad hennes man mera försiktigt nöjer sig med att antyda om Stagnelii ruskiga yttre och betänkliga vanor. Det torde väl vara ovisst om hon sett mer än en skymt av Saronsliljornas diktare; i alla händelser yttrar hon intet om den snillrika personligheten, vars samtal fängslade Geijer, utan håller sig med instinktiv kvinnlig aversion till den skrämmande utsidan. Hennes få ord om den olustiga erfarenheten äro dock sägande nog och äga, så litet som man känner om Stagnelii beröring med omvärlden, ett oförnekligt intresse.

Carl Santesson.